

[Madsen-Mygdal.]

ogsaa noget videre, end Velanstændigheden og Hensynet til Centraladministrationens Arbejde ret vel tillader.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtrykte sin store Glæde over, at der var oprettet et nyt Fiskeriministerium. Ja, det hele, der er sket, er jo dette, at det Fiskeridirektorat, som jeg i sin Tid som Landbrugsminister har oprettet, nu sorterer under den højtærede Statsminister i Stedet for under den højtærede Landbrugsminister. Det er maaske nok en Fordel for Fiskeriet; jeg ved det ikke. Jeg ved ikke, hvem af de to Ministre der er bedst egnet til at varetage Fiskeriets Interesser. Men i øvrigt er Ordningen for Fiskeriets Vedkommende den samme som tidligere. Naar det imidlertid kan glæde det ærede Medlem, vilde det jo være Synd at tage den Glæde fra ham.

At Glæden over, at det Arrangement, som her er truffet med Hensyn til at danne et Samlingsministerium, skulde være lige stor hos alle Medlemmer af det radikale Parti — den er jo utvivlsomt ikke ringe hos dem, der er kommet med ind i Ministeriet — men at den skulde være lige saa stor hos dem, der ikke er kommet med, det er der neppe Grund til at tro. I hvert Tilfælde er det hævet over enhver Tvivl, at der ude blandt Vælgerne, og ganske særlig blandt de radikale Vælgere, hersker nogen Overtalelse og Forbavselse og ikke udelte Glæde og Henrykkelse over, hvad der her er sket. I denne Forbindelse tror jeg, det kunde have stor Interesse for Offentligheden, om det kunde blive oplyst, hvem der er den egentlige Fader til denne lykkelige Idé med en Samlingsregering, og paa hvilket Tidspunkt denne Idé er opstaaet. Der foreligger i saa Henseende forskellige Udtalelser, som ikke i særlig Grad udmærker sig ved indbyrdes Overensstemmelse. I de Kommuniqueer, som de Radikale har udsendt, hedder det stadig, at det er Socialdemokratiet, der har opfordret de Radikale til at deltage i Regeringen, og man faar Indtryk af, at det lille radikale Parti har været udsat for en mægtig Overtalelse og et mægtigt Pres fra det store Socialdemokrati, og derfor har de endelig maattet give efter og bringe det Offer at træde ind i Regeringen. Men fra den højtærede Statsminister foreligger der Udtalelser, som siger noget helt andet, og som just ikke tyder i Retning af, at Socialdemokratiet har været ivrigt efter denne absolutte Alliance, hvis blot naturligvis fornøden Sikkerhed kunde være opnaaet paa anden Maade. Der findes i „Social-Demokraten“ saa sent som den

2. Maj et Interview med Statsministeren, hvori han rentud siger, at det egentlig er den nuværende Udenrigsminister, der har været Drivkraften ved Dannelsen af denne Samlingsregering.

Og med Hensyn til Tidspunktet for den Aftale, der er truffet, frembyder det unægtelig en ikke ringe Interesse, om Samlingsregeringen var besluttet før eller efter Valget, naturligvis under Forudsætning af, at Valget gav det Resultat, som var fornødent. Thi hvis der var truffet saadanne Aftaler forud for Valget, er der adskillige radikale Valgkandidater, der paa en højst uheldig Maade er holdt i Uvidenhed om, hvad der skulde ske, og dermed bragt i det saare pinlige Tilfælde, at de har maattet afgive Tilsagn til deres Vælgere, som de nu bagefter ikke kan svare til.

Endelig har ogsaa det saglige Grundlag, hvorpaa denne Samlingsregering er dannet, betydelig Interesse. Det forekommer mig ikke, at den Programudtalelse, som blev udsendt straks efter Regeringsdannelsen, og som den højtærede Statsminister i Forgaars paa ny oplæste for os, giver helt udtømmende Besked. Jeg indrømmer ganske vist, at Socialdemokratiets og de Radikales Politik paa en Mængde eller de allerfleste Punkter er saa nøje sammenfaldende, at den Tid maaske ikke er fjern, da man i Stedet for at tale om selvstændige Partier meget vel kan gaa over til at betegne dem som de forenede socialdemokratiske Partier. Men der har dog hidtil paa ganske enkelte Omraader været divergerende Opfattelser; og det, der forekommer mig at have Interesse, er: Hvorledes er disse Divergenser ved Regeringsdannelsen skaffet til Side? Det er jo bekendt, at Socialdemokratiet for nylig og gentagne Gange til Løsning af Beskæftigelsesproblemet har fremsat Forslag, der skulde muliggøre Forøgelse af de nuværende Beskæftigelsesstedes antal paa indtil 24 pCt. af Værdien. Det er ogsaa bekendt, at Socialdemokratiet tidligere har tillagt dette Forslag overordentlig stor Betydning, men at de Radikale har været afgjorte Modstandere af det. Et Kompromis mellem disse to Opfattelser skulde ikke synes at ligge indenfor Mulighedens Grænse. Jeg tillader mig derfor, da Programtalen ikke giver nogen Oplysning i saa Henseende, at spørge den højtærede Statsminister: Har Socialdemokratiet forpligtet sig til at afholde sig fra ethvert Skridt paa Toldbeskyttelsens Vej? Eller er de Radikale gaaet ind i Ministeriet uden at have nogen som helst Sikkerhed i saa Henseende?

Ogsaa med Hensyn til den kirkelige